

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **Správa železnic, státní organizace** (dříve Správa železniční dopravní cesty, státní organizace), se sídlem Praha 1, Dlážděná 1003/7, zastoupené Mgr. Tomášem Tyllem, advokátem se sídlem Praha 1, V Celnici 1040/5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihočeského kraje**, se sídlem České Budějovice, U Zimního stadionu 1952/2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 4. 2019, č. j. 50 A 3/2017-77,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně uzavřela dne 31. 1. 2014 se společností HELPING VÝŠKOVÉ PRÁCE s. r. o., (dále jen „zhotovitel“) rámcovou smlouvu o dílo, jejímž předmětem byly mimo jiné kácení a likvidace dřevin.

[2] Jelikož Česká inspekce životního prostředí zjistila, že žalobkyně zamýšlí kácet dřeviny na stavbě dráhy a v obvodu dráhy, aniž by žádala o odpovídající povolení či učinila oznámení vyžadované zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), rozhodnutím ze dne 9. 6. 2014, sp. zn. ČIŽP/10/OOP/SR01/1404020.018/14/RPA (ve spojení s rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 15. 9. 2014, č. j. 1839/500/14 52919/ENV/14) stanovila žalobkyni podle § 66 odst. 1 citovaného zákona pro výkon činnosti, spočívající v kácení a odstraňování dřevin rostoucích na stavbě dráhy a v obvodu dráhy v její správě, podmínky, a to postupovat

při této činnosti v souladu se zákonem o ochraně přírody a krajiny, zejména opatřit si potřebná povolení ke kácení podle § 8 odst. 1 zákona, případně oznámit kácení podle § 8 odst. 2 zákona.

[3] Zhotovitel, na základě dílčí výzvy žalobkyně k plnění ze dne 16. 5. 2014, pokácel ve dnech 19. 10. až 22. 10. 2014 na pozemku parc. č. 2843/3, k. ú. Dačice, 33 kusů dřevin rostoucích mimo les a 2 000 m² zapojeného porostu, aniž by on či žalobkyně požádali podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny o povolení k jejich kácení, nebo podali oznámení o jejich kácení dle § 8 odst. 2 tohoto zákona. Teprve následně, dne 3. 11. 2014, žalobkyně Městskému úřadu Dačice (dále jen „správní orgán I. stupně“) kácení oznámila podle § 8 odst. 4 zákona s tím, že se jednalo o kácení dřevin, jejichž stavem byl bezprostředně ohrožen život či zdraví nebo hrozila škoda značného rozsahu.

[4] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 18. 8. 2016, č. j. OŽP/17914-16, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 88 odst. 2 písm. j) zákona o ochraně přírody a krajiny a správního deliktu podle § 88 odst. 1 písm. c) tohoto zákona, za což jí byla uložena pokuta ve výši 350 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 11. 2016, č. j. KUJCK 149297/2016/OZZL, prvoinstanční rozhodnutí změnil. Změna spočívala ve snížení uložené pokuty na 100 000 Kč, v upřesnění protiprávního jednání uvedeného ve výroku 1) I. [týkajícího se správního deliktu podle § 88 odst. 2 písm. j) zákona] a ve zrušení výroku 1) II. [týkajícího se správního deliktu podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona]; současně bylo řízení o správním deliktu podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona zastaveno. Ostatní části výroků zůstaly beze změny. Žalobkyně tak byla pravomocně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 88 odst. 2 písm. j) zákona o ochraně přírody a krajiny, kterého se dopustila tím, že nedodržela povinnost plynoucí pro ní z rozhodnutí České inspekce životního prostředí, ve spojení s rozhodnutím Ministerstva životního prostředí, neboť zhotoviteli zadala práce (předala stanoviště), čímž dne 19. 10. 2014 umožnila zahájení kácení dřevin na dotčeném pozemku; současně zhotovitele dne 22. 10. 2014 pobídla k pokračování v kácení.

[5] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, který ji neshledal důvodnou a v záhlaví uvedeným rozsudkem ji zamítl. Krajský soud ve věci rozhodoval podruhé; jeho první rozsudek ze dne 17. 5. 2017, č. j. 50 A 3/2017-39, byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 3 As 172/2017-45, a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení.

[6] Krajský soud především nepřisvědčil argumentaci, že ve věci kácení dřevin v obvodu dráhy (a ochranném pásmu dráhy) není dána příslušnost orgánů ochrany přírody, nýbrž drážního úřadu, že ke kácení takových dřevin není zapotřebí žádného povolení nebo oznámení podle zákona o ochraně přírody, a že dosáhnou-li tyto dřeviny, i v případě, že jsou zdravé, takové výšky, že by v případě pádu zasáhly do průjezdného profilu dráhy, může (musí) je provozovatel dráhy bez dalšího pokácel. Dospěl naopak k závěru, že žalobkyně byla povinna postupovat podle § 8 zákona o ochraně přírody.

[7] Podle krajského soudu nebyly naplněny podmínky ani pro tzv. *havarijní kácení* podle § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, při němž ke kácení není třeba povolení, nýbrž postačí jej dodatečně (maximálně 15 dnů po jeho provedení) příslušnému orgánu ochrany přírody oznámit. Pokácené dřeviny totiž nebyly v takovém stavu, že by představovaly bezprostřední, reálné, ohrožení života či zdraví, respektive nehrozila škoda značného rozsahu. Tento závěr vyplývá ze znaleckého posudku Miroslava Kohela, jehož obsah žalobkyně účelově dezinterpretuje. To, že by vykácené dřeviny představovaly *bezprostřední* ohrožení, podle krajského

pokračování

soudu vyvrací již fakt, že ke kácení došlo až se značným časovým odstupem od uzavření rámcové smlouvy a vydání dílčí výzvy k plnění.

[8] K námitce, že se správní orgán I. stupně nepokusil získat důkazy o zdravotním stavu vykácených dřevin zákonnou cestou, jelikož jeho pracovníci opakovaně vstupovali do míst v okolí dráhy, která nejsou volně přístupná, krajský soud uvedl, že podle § 62 zákona o ochraně přírody a krajiny nejsou pracovníci orgánů ochrany přírody povinni si pro zajištění důkazů opatřovat jakékoliv povolení, ani k němu nebyli povinni žalobkyni přizvat. Podle citovaného ustanovení mohou též provádět potřebná měření, sledování, dokumentaci a požadovat informace nezbytné ke zjištění stavu přírodního prostředí. Současně krajský soud poukázal na posudek Miroslava Kohela o zdravotním stavu pokácených dřevin, jehož závěrů se žalobkyně, byť „*svévolnou interpretací*“, sama dovolává; jeho vypracování zadal správní orgán I. stupně.

[9] Krajský soud nepřisvědčil ani argumentaci, že se žalobkyně správního deliktu, spočívajícího v nedodržení podmínek vyplývajících z rozhodnutí vydaného podle § 66 zákona o ochraně přírody krajiny, nemohla dopustit, neboť rozhodnutí České inspekce životního prostředí nabylo právní moci až po skončení kácení. Uvedl, že odvolání proti rozhodnutí podle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny [krajský soud zjevně omylem uvedl § 66 správního řádu – pozn. NSS] nemá odkladný účinek. Žalobkyně tak byla již před provedením kácení srozuměna s tím, že Česká inspekce životního prostředí považuje takový postup za nezákonný, a požaduje, aby při kácení postupovala v souladu se zákonem o ochraně přírody a krajiny. Žalobkyně však tuto závaznou povinnost nerespektovala a předala zhotoviteli stanovisko k provádění kácení. Za nerozhodný označil krajský soud fakt, že žalobkyně rámcovou smlouvu se zhotovitelem uzavřela ještě před vydáním rozhodnutí České inspekce životního prostředí. Na povinnost žalobkyně postupovat v souladu se zákonem a uvedeným rozhodnutím, a tedy na její deliktní odpovědnost, nemají žádný vliv jakákoliv soukromoprávní ujednání mezi ní a zhotovitelem.

[10] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, již podřadila pod kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Stěžovatelka především (bez bližší konkretizace) namítá, že krajský soud závěry, ke kterým dospěl, dostatečně neodůvodnil; napadený rozsudek proto považuje za nepřezkoumatelný z důvodu jeho nesrozumitelnosti.

[12] V části kasační stížnosti, označené jako „*Nebezpečnost dřevin*“, brojí stěžovatelka proti závěru, že stav dřevin neodůvodňoval jejich vykácení a až následné oznámení tohoto kácení podle § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ze znaleckého posudku Miroslava Kohela podle stěžovatelky vyplynulo, že přinejmenším 22 pokácených dřevin bylo nestabilních a ohrožujících dráhu. Minimálně jejich pokácení tak nevyžadovalo povolení. Z tohoto důvodu má stěžovatelka současně za to, že jí byla uložena nepřiměřeně vysoká sankce.

[13] Stěžovatelka dále tvrdí, že neztížila zajišťování důkazů o stavu (nebezpečnosti) dřevin. Naopak namítá, že správní orgány byly při opatřování důkazů nečinné. Na řadě pařezů byla patrná hniloba, což by bylo možné zjistit jejich prohlídkou; nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že hniloba byla prokázána pouze u jednoho z pokácených stromů. Stěžovatelka nebyla zajištění důkazů přítomna a zjištění správních orgánů jsou podle ní sporná.

[14] V části kasační stížnosti, označené jako „*Porušení vykonatelného rozhodnutí ČIŽP*“, stěžovatelka předkládá několik argumentů, proč se vytykaného správního deliktu nemohla

dopustit. Zaprvé má za to, že nemohla postupovat v rozporu s rozhodnutím České inspekce životního prostředí, neboť toto rozhodnutí nabylo právní moci až po provedení kácení. Dále namítá, že zhotoviteli zadala provedení kácení již uzavřením rámcové smlouvy dne 31. 1. 2014, nejpozději vydáním dílčí výzvy k plnění dne 16. 5. 2014, tedy před tím, než bylo rozhodnutí České inspekce životního prostředí vydáno; k zadání prací podle stěžovatelky nedošlo až předáním stanoviště. Dále namítá, že sjednala, že splnění požadavků dle zákona o ochraně přírody zajistí zhotovitel. Současně předkládá náhled, že by mohla být odpovědná nanejvýše za kácení provedené po 21. 10. 2014, kdy ji správní orgán I. stupně upozornil na jeho nezákonnost.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro její nepřipustnost odmítl podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., případně jako nedůvodnou zamítl. Ve správním řízení bylo podle žalovaného dostatečně prokázáno, že stav pokácených dřevin neodůvodňoval postup podle § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody. Stěžovatelka byla podle rozhodnutí České inspekce životního prostředí a rovněž podle předběžného opatření České inspekce životního prostředí ze dne 13. 3. 2014 povinna podle daného zákona postupovat. Rozhodným okamžikem, kdy došlo k postupu v rozporu s rozhodnutím České inspekce životního prostředí, je podle žalovaného předání stanoviště.

[16] Vzhledem k tomu, že je nyní přezkoumáváno druhé rozhodnutí krajského soudu poté, kdy jeho prvé rozhodnutí bylo zrušeno a vráceno k dalšímu řízení, posuzoval Nejvyšší správní soud předně otázku přípustnosti kasační stížnosti v intencích § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost *nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem nejvyššího správního soudu.* K interpretaci uvedeného ustanovení se vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, v němž uvedl, že smyslem a účelem citovaného ustanovení je „*to, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.*“ V intencích tohoto právního názoru judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila, že kasační stížnost je nutno považovat za přípustnou mj. tehdy, pokud Nejvyšší správní soud vytkl v původním rozsudku prvoinstančnímu soudu procesní pochybení, nepřezkoumatelnost nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně pokud se ve zrušujícím rozsudku závazně nevyjádřil ke všem sporným otázkám. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu a odporovalo by účelu a smyslu správního soudnictví (v podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165). Není přitom rozhodné, kdo podal první kasační stížnost a kdo podává druhou kasační stížnost. Rozhodné je výlučně to, zda druhou kasační stížností nejsou k posouzení nastoleny tytéž právní otázky, které již byly posouzeny v řízení o první kasační stížnosti (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2016, č. j. 2 As 263/2015-27).

[17] Nyní podaná kasační stížnost nepřipustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. není, neboť v řízení o předchozí kasační stížnosti, podané žalovaným, se Nejvyšší správní soud, navzdory nynějšímu tvrzení žalovaného, že stěžovatelkou užitá argumenty byly již kasačním soudem v předchozím řízení posouzeny, zabýval výlučně otázkou správnosti závěru krajského soudu, že správní orgány přezkoumatelným způsobem neodůvodnily výši uložené pokuty. Jelikož tato otázka není nastolena v nyní podané kasační stížnosti, Nejvyššímu správnímu soudu nic nebrání přezkoumat nyní napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu (projednatelných) kasačních námitek a důvodů v nich uvedených (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s., § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.).

pokračování

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Vzhledem ke způsobu, jakým stěžovatelka kasační stížnost formulovala, je nezbytné nejprve zdůraznit, že důvody kasační stížnosti musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Obecný odkaz na argumentaci uplatněnou v předchozím podání v řízení před krajským soudem, či její pouhé převzetí do kasační stížnosti, zákonné požadavky kladené na kasační stížnost nespĺňuje. Je na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který svou kasační stížnost opírá, a to po stránce právní i skutkové. Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku v situaci, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Protože Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského soudu, je stěžovatel povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadaném rozhodnutí krajského soudu, případně jeho procesní postup (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 34/2012 - 64, ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, či ze dne 5. 3. 2020, č. j. 7 As 375/2019 - 33; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). V soudním řízení správním je to žalobce, respektive stěžovatel, kdo vymezuje hranice soudního přezkumu. Soud, vyjma vad, ke kterým musí přihlížet *ex officio* (nicotnost, nepřezkoumatelnost rozhodnutí) není oprávněn nahrazovat jeho projev vůle, domýšlet za něho argumenty ani vyhledávat možné vady napadeného soudního rozhodnutí (viz například rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78).

[20] Stěžovatelka kasační stížnost v nynější věci formulovala tak, že do ní takřka doslovně, s minimálními změnami, překopírovala části žaloby označené jako „*Nebezpečnost dřevin*“ a „*Porušení vykonatelného rozhodnutí ČÍŽP*“ (k těmto částem kasační stížnosti viz dále níže). Současně v části kasační stížnosti nazvané „*Podrobné odůvodnění*“, která (s výjimkou zcela obecně vznesené námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, viz níže) ve skutečnosti žádnou, natož podrobnou, kasační argumentaci neobsahuje, vyjádřila prostý nesouhlas s tím, jak se s její žalobní argumentací obsaženou v žalobě, v části označené jako „*Nebezpečnost dřevin*“, vypořádal krajský soud. Současně zopakovala své žalobní námitky, uplatněné právě v této části žaloby, podle nichž správní orgán I. stupně dospěl k chybnému závěru, že pokácené dřeviny nebyly ve stavu odůvodňujícím jejich pokácení podle § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody, a že správní orgán I. stupně byl nečinný při opatrování důkazů o jejich stavu. Pouze zcela formálně stěžovatelka tyto námitky stylizovala tak, že v nich spatřuje vady řízení před správním orgánem I. stupně ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Ve skutečnosti se však jedná o pouhé zopakování žalobních námitek, s nimiž se již vypořádal krajský soud (viz zejména odstavce 43, 45 až 46, a 48 až 49 napadeného rozsudku).

[21] Pokud jde o část kasační stížnosti V. („*Nebezpečnost dřevin*“), jedná se o veskrze doslovné překopírování shodně nazvané části žaloby. Stěžovatelka pozměnila znění čtvrté věty v bodě šestém kasační stížnosti („*SŽDC má za to, že již samotný výskyt dřevin ...*“), který odpovídá bodu 52 žaloby. Jedná se však pouze o parafrázi věty shodného významu obsažené v příslušném bodu žaloby. Dále do bodu osmého kasační stížnosti, v němž namítá odchýlení se od závěrů znaleckého posudku Miroslava Kohela o stavu jednotlivých dřevin, a který odpovídá bodu 54 žaloby, za spojení „*správní orgány*“ pouze formálně doplnila spojení „*ani Krajský soud v Českých Budějovicích*“, aniž by však připojila byť i jen stručnou polemiku s odůvodněním krajského soudu, proč příslušná námitka není důvodná (viz odstavec 45 napadeného rozsudku). Dále stěžovatelka pouze parafrázovala svou žalobní námitku, že 22 ze 33 pokácených dřevin (tedy všechny pokácené akáty – pozn. NSS) bylo nestabilních.

[22] Nejvýrazněji, oproti žalobě, stěžovatelka upravila desátý bod kasační stížnosti, který má základ v bodu 56 žaloby. Žádnou věcnou polemiku s odůvodněním krajského soudu, proč příslušný žalobní bod není důvodný, v něm však přesto nalézt nelze. Stěžovatelka se totiž omezila pouze na holé vyjádření nesouhlasu s posouzením krajského soudu, že (vykácením dřevin) ztížila zajištění důkazů (o jejich stavu) a s jeho závěrem, že hniloba byla zjištěna pouze u dvou pokácených stromů (krajský soud nadto v odstavci 49 napadeného rozsudku hovoří jen o jednom stromu). Žádnou argumentaci, proč dané závěry krajského soudu neobstojí, stěžovatelka neuplatnila.

[23] Zbývající body 12 až 18 uvedené části kasační stížnosti jsou pak již jen doslovnou kopií bodů 59 až 66 žaloby s pouhým nahrazením zkratky „SŽDC“ v bodu 18 kasační stížnosti slovem „stěžovatel“, a připsáním k argumentaci, jak stromy vysokého vzrůstu a mělkého kořenového systému působí na stabilitu svahu, na němž rostou, že dub mělký kořenový systém nemá.

[24] Pokud jde o část kasační stížnosti, která je pátá v pořadí, nicméně která v důsledku jejího zjevného překopírování ze žaloby (kde se jednalo o část čtvrtou), včetně nadpisu, nese označení „IV. Porušení vykonatelného rozhodnutí ČIŽP“, jedná se rovněž o pouhé zopakování žalobní argumentace. Stěžovatelka pouze nahradila zkratku „KÚ“ označující žalovaného spojením „správní orgán“ a slovo „žalobce“ slovem „stěžovatel“.

[25] Současně stěžovatelka doprostřed původního bodu 67 žaloby, v kasační stížnosti označeného jako bod 19, vyjadřujícího přesvědčení, že se vytýkaného správního deliktu nemohla dopustit, neboť zhotoviteli zadala provedení prací ještě před vydáním rozhodnutí České inspekce životního prostředí, dopsala větu „a jedná se o další případ, kdy skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech“. Zdánilivě se tak jedná o námitku (byť zcela obecnou), představující kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Příslušná, do kasační stížnosti převzatá, argumentace, do níž stěžovatelka vložila citovanou větu, ovšem představuje polemiku s právním posouzením správních orgánů, jakým jednáním stěžovatelka naplnila objektivní stránku skutkové podstaty vytýkaného správního deliktu, tedy zda je rozhodným jednáním uzavření rámcové smlouvy, dílčí výzvy k plnění, či až faktické předání stanoviště. Samotná skutková zjištění (uzavření rámcové smlouvy, vydání dílčí výzvy k plnění, zahájení kácení a další), však stěžovatelka v žalobě vůbec nerozporovala (a nečiní tak ani v kasační stížnosti). Nynější doplněné tvrzení, že právní posouzení správních orgánů, je případem vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgány vycházely, nemají oporu ve spisu, je tak zcela nelogické a tudíž neuchopitelné. Lze pro úplnost doplnit, že navzdory formulaci příslušné věty, že se jedná o „další“ případ, kdy skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisu, stěžovatelka žádný jiný případ takové vady v kasační stížnosti neuvádí.

[26] Dále stěžovatelka v uvedené části kasační stížnosti na závěr bodu 24, do kasační stížnosti převzatého z bodu 72 žaloby, v návaznosti na původní námitky, že jí není zřejmé, čím se provinila, očekávala-li, že splnění požadavků dle zákona o ochraně přírody a krajiny zajistí zhotovitel, a že by mohla být zodpovědná nanejvýš za kácení provedené po 21. 10. 2014, doplnila větu, že „[n]apadené rozhodnutí je tak nesrozumitelné“. Stěžovatelka přitom nijak nerefletovala odůvodnění krajského soudu (viz odst. 51 až 54 napadeného rozsudku), proč příslušné žalobní námitky nejsou důvodné. Připsaná věta současně ani nesměřuje vůči napadenému rozsudku, ale zjevně vůči rozhodnutí správního I. stupně, které předmětem přezkumu kasačním soudem není.

pokračování

[27] Nejvyšší správní soud se s uvedenými částmi kasační stížnosti, tedy *de facto* celou kasační stížností (části I., II. a III. se týkají žalobní legitimace stěžovatelky, označení napadeného rozsudku a obecného vymezení kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s.), nemohl vůbec věcně zabývat, neboť jak vysvětlil výše, důvody kasační stížnosti nejen, že musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, ale je rovněž na stěžovateli, aby konkretizoval, proč argumentaci v tomto rozhodnutí obsaženou, nepovažuje za správnou. Jelikož tyto požadavky uvedené části kasační stížnosti nesplňují, nelze je vůbec považovat za kasační body. Lze dodat, že obecně stěžovateli nic nebrání, aby v rámci kasační argumentace zopakoval námitky uplatněné již v řízení před krajským soudem, a případně před tím již v řízení před správními orgány, má-li za to, že je krajský soud posoudil nesprávně. Taková kasační argumentace však musí být zdůvodněna. Pouhé konstatování nesouhlasu se závěry krajského soudu za současného (doslovného) zopakování žalobní argumentace, nepostačí.

[28] Dále, k žalobní argumentaci zopakované v kasační stížnosti, že povolení podle zákona o ochraně přírody a krajiny nebylo zapotřebí k pokácení 22 dřevin (akátů), stěžovatelka v kasační stížnosti připojila novou, dílčí, námitku, že povolení nebylo podle závěrů znalce Miroslava Kohela zapotřebí ani k pokácení jednoho z dubů, neboť jeho pokácení bylo „*opodstatněné*“. Tato námitka zjevně vychází z obsahu strany čtvrté znaleckého posudku, kde uvedený znalec k pokáceným dubům letním uvedl, že „*[a]ž na jedinou výjimku šlo o stromy na pařezu zcela zdravých, bez sebemenšího náznaku hniloby*“, a strany 6, kde uvedl, že dub č. 11 byl poškozený, stížený hnilobou. Tuto dílčí námitku, jejíž podstatou je přesvědčení stěžovatelky, že k pokácení uvedeného dubu postačilo dodatečné oznámení podle § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, nicméně stěžovatelka neuplatnila v žalobě, ač tak učinit mohla. Jde proto o námitku nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[29] Pokud jde o námitku nepřiměřenosti sankce (konec osmého bodu kasační stížnosti), zde se jedná o doslovně překopírovaný text z bodu 54 žaloby – nejedná se tak o kasační námitku, neboť nesměruje proti závěrům vysloveným k této otázce krajským soudem.

[30] Jedinou kasační námitkou způsobilou věcného projednání, je tak námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[31] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností tohoto rozsudku pro nedostatek jeho důvodů. Konstantní judikatura tohoto soudu označuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz například rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Úkolem soudu přitom je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, nikoliv odpovědět na každou dílčí žalobní námitku (srov. například rozsudky tohoto soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, či ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36; shodně též nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, dostupný z www.nalus.usoud.cz).

[32] Stěžovatelka nikterak nevysvětlila, proč považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Omezila se pouze na obecné tvrzení, že krajský soud „*svůj závěr dostatečně neodůvodnil*“, není tak zřejmé, jaká její žalobní argumentace podle ní měla zůstat opomenuta, či který konkrétní závěr soudu nebyl dostatečně odůvodněn.

[33] Nejvyšší správní soud se proto omezil pouze na obecné posouzení způsobu, jakým krajský soud vypořádal jednotlivé žalobní body. Shledal přitom, že se krajský soud se s podstatou veškeré žalobní argumentace vypořádal a vysvětlil, proč jí nepřisvědčil. Napadený rozsudek tak vysvětluje jak to, že (a proč) se stěžovatelka mylí, má-li za to, že vůbec nebyla dána věcná příslušnost orgánů ochrany přírody a krajiny, i že se na posuzovanou věc vůbec nevztahuje úprava obsažená v § 8 tohoto zákona, vyložil také, proč v posuzované věci nebyly splněny zákonné podmínky pro tzv. *havarijní kácení* podle § 8 odst. 4 zákona. Krajský soud rovněž vysvětlil, proč nepřisvědčil náhledu stěžovatelky, že jednala (zadala provedení kácení), aniž by si opatřovala povolení podle § 8 zákona, ještě před tím, než bylo vydáno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, respektive než nabylo právní moci. Právě tyto argumenty přitom byly základem žaloby.

[34] Stěžovatelka označila napadený rozsudek rovněž za nepřezkoumatelný pro jeho nesrozumitelnost. Ani tuto námitku nicméně jakkoli blíže rozvedla. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají také případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). Žádné takové vady Nejvyšší správní soud v případě napadeného rozsudku neshledal. Napadený rozsudek tudíž není ani nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

[35] S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není dán, neboť napadený rozsudek je ve všech ohledech způsobilý věcného přezkumu.

[36] Nejvyšší správní soud tudíž dospěl k závěru, že kasační stížnost (v rozsahu, ve kterém mohla být věcně projednána) není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[37] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu